

GLORIEUZE 40 DAGEN

• Kees Fieggen

HET GETAL 40 KOMEN WE VAAK TEGEN IN DE BIJBEL¹ EN WE ASSOCIËREN DAT TERECHT MET MENSELIJKE BEPROEVING. DENK AAN DE 40 DAGEN IN DE WOESTIJN VAN DE HEER JEZUS EN DE 40 JAREN IN DE WOESTIJN VAN HET VOLK ISRAËL. MAAR ER ZIJN OOK GLORIEUZE 40 DAGEN! MOZES WAS TWEE KEER OP DE HOREB IN GODS NABIJHEID - VOORAL DIE TWEEDE KEER WAS GLORIEUS VOOR MOZES, WANT HIJ STRAALDE TOEN HIJ TERUGKWAM. EN DE HEER JEZUS VERSCHEEN NA ZIJN OPSTANDING 40 DAGEN LANG AAN ZIJN DISCIPELEN. LATEN WE EENS BETER KIJKEN NAAR DIE LAATSTE TWEE OM DIE TOE TE PASSEN OP ONS EIGEN LEVEN.

Doe mij toch Uw heerlijkheid zien!

De eerste keer dat Mozes 40 dagen bij de HEERE God op de berg was, heeft hij het prachtige ontwerp van de Tabernakel ontvangen - we lezen zelfs dat hij het voorbeeld op de berg heeft gezien (Ex.25:40). In alles spreekt deze Tabernakel over de heerlijkheid van de Heer Jezus, maar toch straalde Mozes nog niet na die eerste keer dat hij van de berg kwam. Als hij naar beneden komt met de twee stenen tafelen in zijn handen, smijt hij die stuk aan de voet van de berg. Het volk had het verbruid - hoe kon God nog in hun midden wonen? Maar in het vervolg leert Mozes de HEERE op een nieuwe manier kennen, want Hij luistert naar de indringende voorbede van Mozes om het volk niet te vernietigen en gaat zelfs in op zijn bede: *Als Uw aangezicht niet meegaat, laat ons dan van hier niet verdertrekken* (Ex.33:15). In datzelfde hoofdstuk lezen we dat Mozes een tent buiten de legerplaats spant en daar Hem ontmoet - de HEERE daalt neer in de wolkkolom en spreekt met Mozes als met een vriend (Ex.33:11).

Dan komt die vraag van Mozes, verbaasd als hij wellicht is over hoe de HEERE hem hoort (en het volk niet vernietigt) en dat hij genade heeft gevonden in Zijn ogen: *Toon mij toch Uw heerlijkheid!* (Ex.33:18). Wij zouden tegen Mozes kunnen zeggen dat hij Gods heerlijkheid al in het ontwerp van de Tabernakel heeft gezien en dat de HEERE toch van aangezicht tot aangezicht met hem spreekt (daarbij zal Mozes niet echt Hem hebben kunnen zien), maar juist in deze crisis komt hij zo dicht bij Hem - bij Zijn karakter - dat hij echt Zijn heerlijkheid wil zien. Dat was blijkbaar

1 In de vakantie had ik een mooi boek uit 1903 mee: The 40 days of Scripture van Wolston. Dat heeft me op dit spoor gezet.

>>

nog niet gebeurd en dat kon ook eigenlijk niet, zo legt de HEERE uit: *want geen mens kan Mij zien en in leven blijven* (Ex.33:20). Maar er is een plaats op de rots waar Mozes kon gaan staan, God zou met zijn Hand hem bedekken en dan zou hij Hem van achteren zien.

Goedheid, genade en ontferming

Mozes krijgt de opdracht om een houten kist te maken (om daarin die stenen tafelen te leggen, zo weten we uit Deut.10:1,2), twee nieuwe stenen tafelen uit te houe(n) en hiermee de berg op te komen. Dan verschijnt Gods heerlijkheid aan hem zoals Hij had gezegd en Hij roept uit: *Wie Hij eigenlijk is: HEERE, HEERE, God, barmhartig en genadig, geduldig en rijk aan goedertierenheid en trouw* (Ex.34:6). Zo leert Mozes de HEERE opnieuw, op een nieuwe manier kennen - en hij is weer 40 dagen bij Hem op de berg. Maar er is iets gek aan de hand met die tweede 40 dagen: er lijkt bijna niets te gebeuren! Mozes schrijft hierover in Ex.34:5-28 - maar je hebt als het ware niet meer dan 40 minuten nodig voor wat de HEERE daar tegen Hem zegt. En het beschrijven van de twee stenen tafelen nam vast ook niet veel tijd. Alsof we alleen iets horen over die eerste dag dat hij op de berg was.

Mozes had net als de eerste keer geen eten en drinken nodig. Naar de mens gesproken lijkt dat onmogelijk. Mozes bad in die tijd intensief voor het volk dat had gezondigd (Deuteronomium 9:18), en moet een bijzondere gemeenschap met de HEERE gesmaakt hebben, de tweede keer intenser dan de eerste keer. Dat blijkt als anderen niet dichtbij hem durven komen als hij terug is van deze 40 dagen: het gezicht van Mozes straalde, *omdat de HEERE met hem gesproken had* (Ex.34:29).

Helaas konden de Israëlieten deze heerlijkheid niet aan en Mozes moest een doek voor zijn gezicht doen, zodat ze de heerlijkheid van deze oude bedeling (waarin God ook een genadig en barmhartig God is, want dat zit in Zijn karakter, Zijn wezen - dat vergeten we weleens) niet konden zien. Het volk, en zelfs Aäron, bleef op een afstand en daardoor konden ze de heerlijkheid die in de Tabernakel verborgen lag, niet vatten. Paulus vertelt ons dat er een bedekking over hun hart lag (2Kor.3:14-18). Mozes kon zijn ervaring op de berg niet met het volk delen, het bleef persoonlijk, voor Hem alleen. God woonde in de Tabernakel wel in hun midden, maar hun hart bleef ver van Hem - zoals ook blijkt uit wat er in die veertig woestijnjaren gebeurde: het waren jaren van mopperen.

De 40 dagen na Pasen

In Christus wordt de bedekking weggenomen (2Kor.3:14-18), maar dat gold voor de discipelen in eerste instantie nog niet. We lezen regelmatig dat ze niet begrepen

wat Jezus bedoelde als Hij over zijn lijden, sterven en opstanding sprak. Pas na de opstanding begon het te dagen, werd hun verstand geopend (Luk.24:45). Lukas vertelt ons dat de Heer Jezus 40 dagen lang aan zijn discipelen verscheen met vele duidelijke bewijzen. Hij verscheen op verschillende momenten in verschillende situaties en overtuigde hen van de echtheid van zijn opstandingslichaam: ze mochten Hem aanraken en Hij at voor hun ogen - Hij was overduidelijk geen geestverschijning! Als we ons realiseren dat Lukas schrijft over *veertig dagen lang*, mogen we veronderstellen dat niet alle verschijningen van de Heer aan zijn discipelen beschreven zijn. In elk geval weten we uit 1 Korinthe 15:4-7 dat er meer is gebeurd dan de evangeliën vermelden. Denk aan Johannes 20:31 en 21:25. Het was net als bij Mozes op de berg: lang niet alles is voor ons beschreven. Het moeten heel bijzondere veertig dagen zijn geweest, een periode van gemeenschap met Hem. Wellicht kun je zeggen dat ze nu pas echt ontdekten met Wie ze te maken hadden, nu pas gingen hun ogen echt open voor Zijn heerlijkheid - zoals Johannes schrijft: *wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een eniggeborene van een vader* (Joh.1:14). Zoals we ook lezen in 1Joh.1:1-4 over *gehoord, gezien, aanschouwd, betast* en dan gaat het over het leven dat bij de Vader was en ons geopenbaard is. Natuurlijk hebben ze dat ook tijdens hun discipelschool van ruim drie jaar (deels) beleefd, maar toen nog onvoldoende begrepen en geloofd. Al hun ervaringen met de Heer Jezus in die drie jaren komen in deze 40 dagen in een nieuw licht te staan. Vergelijk het met wat Mozes overkwam toen hij de tweede keer 40 dagen op de berg was. Als hij weer van de berg komt, straalt hij van die bijzondere ontmoeting met de HEERE God: hij heeft iets van Zijn heerlijkheid gezien en het was anders dan die eerste keer. Zo waren die veertig dagen voor de discipelen met de Heer een bijzondere tijd van gemeenschap - en later blijkt dat ze straalden van die ontmoeting - denk aan wat de mannen in het Sanhedrin zagen toen hun ondervraging overging in een krachtig getuigenis: *ze herkenden hen dat zij met Jezus waren geweest* (4:13).

Toegerust

Mogelijk onderschatten we de waarde van die 40 dagen tussen Pasen en Hemelvaart. Natuurlijk is die gebeurtenis met Pinksteren van groot belang, als de Heilige Geest neerdaalt in de discipelen en de gemeente gevormd wordt: vanaf dat moment wonen Vader en Zoon in de discipelen en gaat de Heilige Geest hen in de volle waarheid leiden. Dat is de derde stap in Gods onderwijs voor hen. Maar die veertig dagen zijn van enorm belang geweest (als een noodzakelijke tweede stap), omdat in die tijd Jezus als

overwinnaar bij hen was - en ze hoefden Hem niet met de scharen (de menigte) te delen. Hij had alle aandacht voor hen en toonde hun Wie Hij is, wat Hij gedaan had op het kruis en waarom, en Hij liet hun de kracht van de opstanding zien en ervaren.

In die periode gingen ze begrijpen wat ze in de drie jaren daarvoor hadden meegemaakt, begonnen ze te doorgronden hoe Hij ook in die tijd Zijn heerlijkheid had laten zien - maar ze hadden het niet begrepen, over hun ogen en hun hart lag nog een bedekking. En Hij sprak in die 40 dagen uitgebreid met hen, gaf hun instructies over het komende Koninkrijk. Met alles wat ze door Zijn aanwezigheid en onderwijs (in die volgorde: Zijn aanwezigheid is het belangrijkste!) in die veertig dagen leerden, konden ze hun examen op de Pinksterdag afleggen. Petrus was in staat om met een gloedvolle prediking de harten van velen te raken (natuurlijk: dat was het werk van de Heilige Geest), waarschijnlijk juist ook door wat de opgestane Heer de discipelen had geleerd - daar kon de Heilige Geest gebruik van maken. Bovendien: de discipelen werden de enige getuigen van de opstanding: alleen zij hadden Hem na die opstanding gezien en meegemaakt. Petrus kon in zijn toespraak refereren aan allerlei zaken waar *iedereen* getuige van was (Hand.2:22vv. - let op het *zoals u zelf weet*), maar dat gold niet voor de opstanding (*waarvan wij allen getuigen zijn* - Hand.2:32). Daarom spreekt Lukas ook over *vele duidelijke bewijzen* (Hand.1:3) - wat alweer op vele ontmoetingen duidt. Paulus was in die rij de laatste van de getuigen, omdat de opgestane Heer ook aan Hem verschenen was (1Kor.15:8).

Toegepast

Het is prachtig om je te verdiepen in alles wat de Schrift ons leert en tekent. Zelf ben ik weer bezig met de Tabernakel, met alles wat je daaruit kunt leren - bijzonder onderwijs over Wie de Heer Jezus is en wat onze plek in Gods woonplaats op aarde is. Maar ik realiseer me dat dat op zich mij nog niet doet stralen: daar is Zijn aanwezigheid voor nodig, die persoonlijke ontmoeting. Stille tijd met Zijn Woord en met veel gebed is, zo merk ik, niet vanzelf echt tijd met Hem.

Als je echt tijd met Hem doorbrengt, kun je daar wellicht niet zoveel over vertellen - maar wat je uit de Schrift leert, gaat dan wel leven. De opstandingskracht van de Heer Jezus gaat dan echt aan het werk in ons leven - en dat moet te zien zijn.

Mozes leerde de HEERE op een nieuwe manier kennen die tweede keer, na die geweldige crisis met het gouden kalf. Het bouwen van de Tabernakel kreeg hiermee een heel nieuwe dimensie en diepte. Wat een moment was

het toen de Sjechina daar neerdaalde en het heiligdom vulde. De discipelen leerden de Heer Jezus op een nieuwe manier kennen na Zijn opstanding en alles wat ze eerder met Hem hadden meegemaakt, kreeg nieuwe diepte en betekenis. En wat een moment was dat toen de Heilige Geest neerdaalde en het geluid van een storm het huis vulde waar ze zaten.

Nee, deze bijzondere momenten worden niet herhaald - daarnaar verlangen (of verlangen naar bijvoorbeeld de ervaring die ik bij mijn bekering had) is nostalgie, dat brengt ons niet verder. Maar onze Heer is niet veranderd. Ook wij kunnen zeggen: *als U Zelf niet met ons meegaat, doe ons van hier niet optrekken*. We mogen Zijn aangezicht zoeken (Psalm 27:8) - niet alleen in nood, maar elke dag. De ervaring met Pinksteren hebben de discipelen niet een tweede keer beleefd, maar wel dat het huis waar ze samen waren, bewogen werd op hun gebed om vrijmoedigheid (Hand.4:31) en de hele gemeente werd daardoor aangeraakt (ze waren één van hart en één van ziel) en toen de test kwam met Ananias en Safira, stonden ze stevig.

Tot slot

We mogen er op rekenen dat Hij nabij wil zijn: *ik ben met u, alle dagen ...* De vraag voor mijn eigen hart is steeds of ik van mijn kant Zijn nabijheid echt zoek, niet zozeer in Bijbelstudie en dagelijkse voorbede (hoe belangrijk ook) maar veel meer in de persoonlijke ontmoeting. Daarbij is het van groot belang wat Hij zegt en we ontmoeten Hem in het Woord, maar zoeken we ook echt Zijn aangezicht? Terwijl ik dit schrijf, komt die vraag bij mij binnen en groeit er een verlangen in mij ... en ik hoop ook bij de lezers van dit blad.

God wil ons door de Schrift heel veel wil leren en het Woord is Zijn openbaring aan ons, we kunnen Hem niet kennen buiten de Bijbel om. Maar met welk doel lezen we Zijn Woord? Hij is niet op zoek naar schriftgeleerden maar naar mensen die met Hem willen wandelen, die Zijn aangezicht zoeken. Dan gaat het deksel eraf, dan vallen de schellen van de ogen, dan zien anderen dat we met Hem geweest zijn, dan wordt een rups een vlinder, dan gaan we echt op Hem lijken omdat we naar Hem kijken (vergelijk 1Joh.3:2d), dan wordt Zijn heerlijkheid zichtbaar in ons leven.

Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heer aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest (2Kor.3:18).